

Una crònica de l'1 d'octubre

Escrit per Eulàlia Lledo. Doctora en Filologia Romànica
dimecres, 4 d'octubre de 2017 20:27

OPINIÓ

M'hauria agradat poder explicar la munió de gent que es va llevar a les 4, a les 5, a les 6; a part de la gent que des de divendres es va quedar a dormir als col.legis electorals, els va guardar i els va cuidar.

Com la gent va aguantar tot el dia, hora rere llarga hora, no fins a les 8 del vespre, quan s'acabava la votació, sinó fins a les 10, fins a les 11 de la nit, quan s'anava acabant el recompte de vots a cada taula de cada col.legi.

M'hauria agradat poder explicar com arribaven les urnes als col.legis, en cotxes particulars. Vist i no vist i ja eren dins. Urnes que en molts llocs s'havien custodiat també a cases particulars, seguint la vella tradició de tants i tants pobles i llogarrets de Catalunya i la Mediterrània que hi guarden les marededeu i se les passen, si cal, de casa en casa.

Una crònica de l'1 d'octubre

Escrit per Eulàlia Lledo. Doctora en Filologia Romànica
dimecres, 4 d'octubre de 2017 20:27

Les gernacions davant de cada col·legi electoral; les desorganitzades però organitzadíssimes cues, davant de bars i de restaurants que ni se'ls va passar pel cap tancar; la dignitat d'unes velles i vells que impressionava la gent jove i donava sentit a lleis de memòria que no es compleixen. La facilitat amb què, com si la multitud fos un cos, un oceà, es feia una cua perquè pogués sortir la gent que ja havia votat, o s'obria pas a una cadira de rodes, a un ancià tremolós.

Foto: Desenes de persones feia cua ahir davant l'IES Montbui, de Santa Margarida de Montbui (Barcelona), per votar en el referèndum de l'1-O.

Una crònica de l'1 d'octubre

Escrit per Eulàlia Lledo. Doctora en Filologia Romànica
dimecres, 4 d'octubre de 2017 20:27

La paciència infinita, les ganes de ser i existir, la voluntat que et tinguin en compte. Que et comptin.

Com, en un instant, es posaven els mòbils en mode avió perquè hi hagués cobertura als col·legis. Com es feia un silenci absolut i espès, palpable, cada cop que pel megàfon es donaven instruccions o consells; un silenci que posava la pell de gallina com durant el minut de silenci de la manifestació de l'11 de setembre. La por de tantes noies i nois que no havien hagut de córrer mai davant dels grisos. Bomberes i bombers fent cadenes davant la policia, la guàrdia civil.

La paciència infinita, les ganes de ser i existir, la voluntat que et tinguin en compte. Que et comptin.

Fins i tot m'hauria agradat pogut fer broma i explicar la poca proporcionalitat de la pluja que cap a quarts de 10 queia sobre els caps de la gent a Barcelona. O fer èmfasi en què, segons

Xavier García Albiol

, la seva dona té un cubell per posar la roba bruta que és igual que una urna i no que a casa seva hi ha un cossi; costa de creure que ell no embruti mai una camisa o uns mitjons.

Però la basardosa i esborronadora actuació de govern central, em paralitza i ho impedeix. Al meu col·legi electoral vam tenir sort, però les [escruixidores imatges](#) que arribaven als mòbils gelaven la sang i feien tremolar les cames. Es poden concretar en qualsevol de les fotos de les prohibides boles de goma amb què es va atacar la gent desarmada i, sobretot, en les esqueixades paraules de la votant

Marta Torrecillas

explicant com la Policia li havia trencat un per un els dits de la mà que vota, a consciència, expressament, i mentrestant, a més, li anaven tocant les tetes i l'escarnien; que mai falti l'abjecte masclisme; la doble repressió sempre, sempre sobre els cossos de les dones.

Costa de creure que aquest atac fos producte de la casualitat: a Badalona, fa poc temps feu d'Albiol, el que la volia netejar d'immigració, no s'hi va enviar ni un policia. ¿Per què?